

DEFINICIÓ DEL PRJ. INICIAMC DE CTB fan en el moment de la seva creació.

Aquesta iniciativa va començar a concretar-se el mes de setembre de 1988, en el transcurs d'una reunió que va congrega un grup de persones -amb afinitat d'inquietuds culturals, però amb ideologies, professions i trajectòries personals prou diferenciades- que s'han convertit en el nucli d'un col·lectiu, actualment constituït en associació, que va decidir tirar endavant la idea que ens havia aplegat al voltant d'una mateixa taula. Els que ens vam reunir allí teniem en comú el fet de trobar a faltar un àmbit de comunicació alternatiu en una ciutat com la nostra, i compartíem la il·lusió de crear un espai obert i diferent en el camp dels mitjans de comunicació de Barcelona, que es concretava en el projecte d'una ràdio no lucrativa que abordés temes culturals i socials d'abast ciutadà. Un projecte del qual no ignoràvem les dificultats però que no consideràvem impossible.

Quan se'ns demana quin és el tipus de ràdio que volem fer, quan ens cal definir-la, ens adonem de la dificultat d'elaborar una resposta que ens satisfaci prou. I no és només un problema de competència lingüística.

Prètenem crear un mitjà-espai de comunicació alternatiu, responem. I, tot seguit, les cares dels nostres interlocutors assumeixen una varietat d'expressions que van des de l'educadament escèptica fins a la grollerament burleta. És fàcil imaginar-nos els pensaments, les associacions d'idees que sorgeixen a la velocitat de la llum al darrera dels silencis expectants o dels somriures de suficiència. "Això és el que diu tothom", objecten els més agosarats. Tothom s'entén, qui en un moment o altre s'hagi aventurat amb ganes de treballar per una realitat "diferent" dins la selva insidiosa de la comunicació de masses, poblada de feres despietades i astutes i d'arenes movedisses. Els atrevits que gosen endinsar-s'hi reben tard o d'hora les etiquetes infamants encunyades pels amos de l'habitat i es troben convertits en "pirates", "il·legals", o, senzillament, en "penjats" i "marginals".

Potser llavors sigui millor començar amb les negacions. És a dir: no som allò, no som això, ni tampoc allò altre. D'acord que no és un procediment gaire ortodox però pot servir per desvincular la imatge de la nostra proposta de moderns arquetips que dominen en aquesta matèria. Provem-ho, doncs!

Per començar no volem ser pirates. Seria fàcil recolzar aquesta tallant afirmació en el fet que cap de nosaltres exerceix aquesta, d'altra banda atractiva, professió. Seria fàcil i absolutament fonamentat replicar que de pirates res, que nosaltres som honestos treballadors i, no cal dir-ho, contribuents, però aquí em recorden que en aquestes coses cal ser seriosos i no fer gaires brometes. No som pirates, doncs, perquè el nostre plantejament de comunicació

S

?
preveu un contacte directe, constant amb l'oient, un intercanvi intens i obert d'experiències, opinions, informacions que de cap manera pot assolir-se des d'una posició de clandestinitat, per molt meritòria, conseqüent i ideològicament justificada que sigui.

No volem ser una ràdio comercial, és a dir, no tenim previst transformar la nostra iniciativa en un negoci, i això no únicament per raons de principis o de gustos, sinó perquè la dinàmica i l'essència d'aquesta mena de mitjans radiofònics és a les antípodes de la idea que de la comunicació i de la cultura tenim nosaltres.

Tampoc aspirem a formar part de la legió d'òrgans institucionals, molt especialment municipals, amb els quals les administracions autonòmiques i central pretenen cobrir la papereta liberal i tolerant de garantia de la llibertat d'expressió. Tot i respectant moltes d'aquestes iniciatives, trobem que el concepte mateix de ràdio institucional comporta una sèrie de limitacions, tant polítiques com estètiques que no tenim cap intenció d'assumir. D'altra banda, l'experiència de les democràcies avançades demostra que l'extensió de la iniciativa institucional encara que descentralitzada en tots els camps de la interacció social acaba provocant fenòmens de rebuig i de no-participació; fenòmens d'estancament -en definitiva- de les dinàmiques que conformen un cos social viu. Una situació que, en el cas català, no és gens desitjable i, a més, estaria en oberta contradicció amb el protagonisme de la iniciativa popular i individual que caracteritza des de sempre el procés d'autoafirmació del nostre poble.

Lliures. L'adjectiu ens agradaria si no fos... Si no fos que anys de repressió i de marginació de tants intents alternatius no haguessin contribuït a atorgar a l'expressió un seguit de connotacions negatives fins a fer de manera que quan sentim parlar de ràdios lliures de seguida pensem en aquelles emissions esporàdiques, fetes amb molt de voluntarisme, però sovint amb escassa repercussió a causa dels pocs mitjans de què es disposava. A part, que molts entre nosaltres ens preguntem angoixosament i metafísica què dintre pot significar el terme de "lliure" en un món com aquest. Però això és una altra història i l'explicarem en una altra ocasió..

Des del començament ens hem estat definint (ja que segons sembla, definir-se és necessari) com un projecte de ràdio no-lucrativa-de-dinamització-cultural. L'aspecte "dinamització cultural" cal considerar-lo com un factor absent actualment i tanmateix necessari en el marc d'una realitat ciutadana que tendeix a promoure de forma gairebé exclusiva, les produccions culturals. Des d'aquesta òptica, el nostre projecte de ràdio s'insereix dins d'una visió més àmplia de

la comunicació alternativa. No ens conformem amb voler crear un mitjà "diferent". Volem treballar per un espai obert en el qual tingui cabuda un ampli ventall d'iniciatives, capaç d'impulsar dinàmiques associatives i culturals amb una projecció no mediatitzada en la realitat dels dis-conformes, molt més àmplia del que la fragmentació social que patim pugui fer creure.

Quan ens referim a un espai obert i lliure de condicionaments (en els límits del que és possible) no pensem únicament en l'intercanvi comunicatiu que es pot donar entre productors del fet radiofònic i el públic: també ens referim a un espai físic susceptible d'esdevenir a llarg o curt termini (això depèn de les forces i dels potencials que aconseguim implicar en el projecte) un punt de trobada per a grups i sectors (artístics, "científics", socials) que aportin valors i actituds capaços d'incidir en el paisatge socio-cultural de la ciutat.

Amb aquesta finalitat ens hem constituït en associació cultural que té entre els seus objectius estatutaris, juntament amb la creació d'una ràdio, la realització d'una sèrie de tasques de promoció i difusió de realitats culturals.

D'això es desprèn la necessitat d'assolir una continuïtat en les emissions i un abast prou ampli que poden ser garantits només per un funcionament legal i sense ais al cor i per un plantejament tècnic que ens permeti cobrir la totalitat de l'àrea urbana de Barcelona. Tal com dèiem en un dossier que vam elaborar fa uns mesos: "Com que la reivindicació del silenci, potser l'única radical de debò, només pot ser privada, ara com ara el col·lectiu Contrabanda F.M. considera necessària l'obertura d'una nova ruta de caravanes per on la informació circuli realment de boca en boca i on cadascun dels receptors esdevingui immediatament informador que repeteix la notícia, que se l'explica i l'explica amb allò que coneix de la vida i dels altres."